

Barbora Trnková

Cesta času

Kategorie B

4. A (14 let)

Gymnázium Čelákovice – Mgr. Kamila Homolková

J. A. Komenského 414

250 88 Čelákovice

Tel.: 326929019

e.mail: safratova@gymnacel.cz

Cesta času

6:00. Řinčivý zvuk budíku přeruší pusté ticho místnosti a sen, ve kterém létala nad krajinou, se rozplyne. Její ruka zašmátrá směrem, odkud to hrozné zvonění přichází, a nemilosrdně ho umlčí. Čtvrteční ráno je tady. Ví to i slunce, které už nesměle ukazuje své barvy na obzoru. Čas vstávat.

Ráno ubíhá možná až příliš rychle. Ani neví jak, už kráčí po prázdné ulici s batohem plným učebnic na zádech a houslemi v ruce, rychle polykajíc poslední sousto snídaně. Přemýšlí, co musí dnes udělat. Po škole na hodinu houslí, poté domů, učit se fyziku a zapracovat na projektu z dějepisu. V nejlepším případě by mohla stihnout ještě referát na biologii...

Myšlenky jí víří hlavou sem tam, zatímco přichází na nádraží. Poznává tváře lidí, kteří každé ráno cestují stejným vlakem. Zvláštní, že i tito cizí lidé se svými problémy a starostmi se pomalu stávají součástí její ranní rutiny. Postarší pán s brýlemi, který ani na chvíli neodloží knihu, dívka se sluchátky a chlapec s mobilem neustále v ruce. Každý tráví svůj čas zdánlivě sám, ale ona ví, že muž je obklopen slovy a lidmi vnořujícími se z jeho knihy a dívce zní v uších její oblíbená melodie.

Melodie. To slovo ji znovu připomene housle a hodinu, která ji odpoledne čeká. Na housle hraje už sedm let. Dlouhých sedm let jejího života už ji provází zvuk smyčce klouzajícího po strunách. Pravda, ne vždy je libozvučný, ale ona na tom pracuje. A ráda. Je to její největší záliba. Miluje to, vždy se na hru po náročném dni ve škole těší. A náročné školní dny jsou čím dál častější. Zdá se jí, že má stále méně a méně volného času, času pro sebe a své zájmy. Jak ráda by se vrátila do dětských let, aby si znovu mohla užívat volna a bezstarostnosti. Co by vůbec dělala? Celý den mít volno, dvacet čtyři hodin denně, sedm dní v týdnu...

Tolik volného času! Hrála by na housle, četla by, trávila čas se svými kamarády nebo by se jen tak poflakovala. Jenže jak dlouho by ji to bavilo? Možná dva tři měsíce. Možná déle. Ale ona ví, že kdyby měla tolik volna, nic produktivního by nedělala. Ze začátku by si ho užívala, přeci jen, který student po volném čase občas nezatouží, ale po nějaké době by se začala utápět v nicnedělání a nekonečné nudě. I teď, když nemá o víkendu co na práci, v její hlavě svádí urputný boj lenost s vůlí. Lenost, ta pokušitelka, jí našeptává do ucha, aby nechala všechno plavat, ono se to přeci nezblázní... Ale vůle je většinou silnější. A tak, ačkoliv by nejradši jen ležela a nechala věci plynout tak, jak jsou, zvedne se z postele a jde něco dělat. Navíc vůle má u sebe silného spojence, svědomí. A svědomí se po dni stráveném nicneděláním umí pořádně hlasitě ozvat. Ano, nemá volného času tolik, kolik by si v krušných školních dnech přála, ale přesto...

Z přemýšlení ji vytrhne nenadálý zvuk, který se rozlehne tichým nádražím. Chlapcův mobil vydá několik cinknutí za sebou a on se na něj se zájmem podívá. Po chvíli se však jeho zaujetí změní ve výraz naprosté znuděnosti a on začne znovu bezcílně zírat na obrazovku a pohybovat po ní prstem. Ona ho sleduje. Vidí vůbec to, co se na chladné obrazovce zobrazuje? Vnímá to? Nevypadá to tak. Přesto ten mobil, to jediné malé zařízení, tvoří jeho svět. Přátelé, lidé známí i neznámí, všichni tak blízko, jakoby na dosah ruky. Nezáleží na tom, zda je den nebo noc, oni nespí, neustále připojeni k té obrovské síti. Tam tráví svůj čas nejraději. Zdá se, že jsou osamoceni, když sedí sami na lavičce v parku nebo sedačce v metru, ale přitom jsou zahlceni obrazy, lidmi a vjemy, které přicházejí z malé obrazovky.

Cítí tíhu svého mobilu v kapse kalhot. Ano, má ho vždy po ruce, koneckonců na volání to je věc opravdu praktická, ovšem raději ho nechává skrytý. Nechce, aby se to zařízení

stalo součástí jejího volného času. Už tak ho má příliš málo, než aby ho sdílela s lidmi, které nezná a pravděpodobně nikdy nepozná. Uvědomí si, že je ráda, že mobil v kapse je stále jen chladným strojem, který ožije až jejím dotykem. Stále ještě to je ona, kdo nad ním má kontrolu, to ona má poslední slovo v boji s tímto přítelem i nepřítelem.

Spustí oči z toho chlapce a zaměří se na vlak příjíždějící zdáli. O pár chvil později už sedí na sedačce u okna a hledí na krajinu, která se jí míhá před očima. Zná ji. Vidá ji každý den, sleduje kukuřice rostoucí na poli i stromy zelenající se pod slunečními paprsky. Daleko zajímavější jsou však lidé ve vlaku. Vidí malého chlapce s jakýmsi přístrojem v ruce. Pravděpodobně hraje nějakou hru. Vedle něj sedí žena, zřejmě jeho matka, která nezaujatě listuje časopisem. Chlapec matce poklepe na ruku, ona se na něj s nezájmem podívá a cosi mu řekne. Chlapec zklamaně přikývne a dál se věnuje své hře.

Smutné, pomyslí si ona. Když byla malá, rodiče s ní trávili spoustu času. Chodili na výlety, hráli hry, věnovali jí svůj volný čas. A ona byla šťastná. Ale teď? Co vidí, když se podívá na toho chlapce s matkou? Dva oddělené světy, jeden plný dětských nápadů, druhý plný starostí. A ty dva světy dělí stále pevnější hradba nepochopení. Jak ji dokážou překonat? Nic jí do toho není, ale stejně se na ně dívá trochu lítostivě.

Den ubíhá rychle. Ve škole se setkává s přáteli, jen letmo zaznamenává, jakou látku probírají, a už je na hodině houslí. Konečně! Přiloží smyčec ke strunám a hudba se probouzí k životu. Zprvu pomalu, ale poté zrychluje a mění se. Ona do ní vkládá veškeré své starosti a nechává je plynout dál, pryč od ní. Takto ráda tráví svůj volný čas. Činností, která ji oprostí od každodenních problémů a nechá ji zapomenout na všechny útrapy. Takhle si představuje smysluplné trávení času. Něčím, co ji baví, co jí přináší radost a obohacuje ji.

Poslední tóny skladby jí stále hrají v hlavě, ještě když kráčí ulicí a míří k domovu. Už zase myslí na práci, která ji doma čeká. Nemá z toho ovšem takový strach jako ráno.

Učení je nudné a zdlouhavé. Vědomosti jí naskakují do hlavy a ona se je tam snaží udržet co nejdéle. Je to těžký boj, ale ona nakonec zvítězí. A čeká ji zasloužený odpočinek. Položí hlavu na polštář. Teprve teď zcela otevírá průchod svým myšlenkám. Přemýšlí o dnešním dni, vrací se ve vzpomínkách k lidem na nádraží a chlapci ve vlaku. Je zvláštní, pomyslí si, natahujíc ruku k lampě, jak se lidé liší. Každý tráví svůj volný čas jinak, jsme úplně rozdílné osoby, a přesto spolu trávíme tolik času. Možná je právě volný čas to, co nás spojuje nebo rozděluje, co nás definuje. Každý musí pracovat, spát a jíst, ale to, co si vybereme, že budeme dělat ve volném čase, je tím, co nás odlišuje od ostatních. Jako bychom se nacházeli v labyrintu a naše zájmy bořily stěny k lidem se stejnými zálibami a stavěly zdi proti těm, kterým nerozumíme. Volný čas je totiž čas pro nás a naše zájmy, nápady a cíle. Je to čas k seberealizaci. Člověku v tu dobu nikdo neříká, co má dělat. Může sportovat, číst, poslouchat hudbu, malovat...

Myšlenky se jí honí hlavou a víčka se klíží. Ještě předtím, než kolem ní hluboký a uklidňující spánek ovine své prsty, jí na mysl přijde věta vyřčená jednou z postav její oblíbené knihy.

Nestačí jenom prodlévat v snách a zapomenout žít, říká Albus Brumbál v knize Harry Potter a Kámen mudrců od J. K. Rowling malému Harrymu. Jistě, ona s ním souhlasí, ale snad nebude vadit, když se teď v říši snů na chvíli zdrží...